

En resa i tiden

När jag började skriva det här gjorde jag som så många gånger förut; satte mig i fåtöljen och slog på datorn, men hur jag än formulerade mig så kändes det inte bra. Det bara föll platt. Jag tittade upp och såg mig runt. Det är klart att jag inte kan skriva det här, här! Jag kan inte sitta i ett uppvärmt rum med datorn i knät, stereon igång, mobilen i fickan och skriva om vad som hände då, förr... Om min resa.

Så jag packade ner lite frukt och en vattenflaska, papper och penna, och gick ut. Så nu sitter jag här. Det är en underbar vårdag. Solen skiner från en nästan molnfri himmel, fåglarna kvittrar och den lilla snö som har letat sig ner till mig slaskar under skorna.

Jag sitter på en klippa i skogen en bit från skolan jag bor på. Det är en dryg mil in till Göteborg och den lilla skog som skiljer mig från motorvägen kan inte helt stänga ute bullret från bilarna. Men jag minns. Jag minns resan som jag och min vän gjorde för två somrar sen.

Tror ni att man kan resa bakåt i tiden?

Det är jag helt övertygad om. Jag har gjort det!

Det var Suzanne, Holger och "Sunken" som tog oss med bort från asfalt, stress och täckning på mobiltelefonerna. Vi började på Sollerön och för varje kilometer som bilen rullade tog den oss årtal tillbaka i tiden. Först stannade vi i fäbodarna närmast ön, Gesunda, Lövberg och Gotland. Här har folket hållit sig kvar. De gamla, orörda husen blandas med stora hänglås och nya maskiner, men ju längre bort vi kom, desto mer försvann dessa nymodigheter och naturen tog över. Men det var inte bara sakerna som försvann, utan människorna. Garberg, Oradtjänberg, Södra Sävsjöbodarna, Görsjön... Husen vi kom till nu var tysta, övergivna,

men ändå så sa de så mycket. Stigarna, träden och stenarna, alla hade de något att berätta om hur det var förr.

För att ta sig hit så gick man, mil efter mil, med boskap, mat och allt annat man kunde tänkas behöva under de veckor och månader man var iväg. För mig som är uppväxt med tunnelbanorna i Stockholm är det ganska svårt att föreställa sig, men när både Holger och ”Sunken” kunde berätta om hur det var när de var små, så insåg jag hur fort det har gått.

”Sunken” berättade en historia om när han som liten hade fått följa med sin mormor till Garberg. När det blev kväll och när det var dags att ta in korna hade en saknats. Mormodern hade gått ut och kulat ut över kullarna och efter ett tag fick hon svar, kon var i säkerhet i en fäbod några mil bort. När ”Sunken” tystnat tittade jag och min vän på varandra och det var nästan så att vi kunde höra kulningen som ekade genom tiden.

Den fäbod som låg längst bort på vår resa var Karaberg. Den är sedan länge övergiven där den ligger långt inne i skogen nästan borta vid Gävunda. Vi parkerade bilen och gick ur. Tät skog gjorde det svårt att ta sig fram, men vi stretade på. Plötsligt, mitt ute i ingenting bredde gräsmattor ut sig. Träden skingrade sig och långt dagtyngt gräs skvallrade om vad som en gång varit där. Några stenar visade var husen hade stått och ur en gammal skorsten sträckte sig ett ungt träd upp mot ljuset. Här har ingen levat på många, många år, men känslan finns kvar. Lugnet och mystiken. Det finns bara ett sätt att beskriva det:

Magiskt

Att tänka tillbaka på hur man levde förr gör mig lycklig. Man levde med skogsfolket, lugnet och naturen. Det är nästan omöjligt att stå där, höra träden susa och se solstrålarna silas ner mellan träden, utan att tro på sagoväsen. Visst finns de!

Jag är väldigt tacksam att jag fick göra den här resan. Alla borde få chansen att höra historierna, att picknicken på hemodlad gurka och rökt älgkött och att få se platser som man inte trodde fanns.

Holger har tyvärr lämnat oss nu, men han kommer alltid att finnas kvar, precis som magin djupt inne i Solleröskogarna...

I träffät jänn kall upå oman jänn gång
Ann skrattät å glisät å nynnät jänn sång
Så kam ann då mot mi å säjd i mätt ära
I kum snart ätt-bakär, som jänn fugäl äld mära
Som blåstn i tröjdä äld vatnä i sjon
Bar du si till tä åld-fast vi tron

Så djikk ann då frå mi å lämnät mi sjov
Så i stod dan jesummän bland muså å lov
Så ärd i jänn fugäl så sjungät jänn sång
Ann sjungät fö kalln upå oman jänn gång

Tack!
Lisa Nyström